

БРЕЙДЪН НИ ВОДИ ПО ПЪТЯ

От Хейли Янси
(По истинска история)

„Бъди на вярващите пример“ (1
Тимотей 4:12).

Брейдън и Татко носеха тежки
кофи с гранули за алигатори към
дока за хранене. Главите на алигато-
рите изплуваха на повърхността и се
насочиха към тях. Когато Брейдън и Татко
стигнаха до мястото за хранене, някои от алига-
торите бяха отворили уста.

Но Брейдън не се страхуваше. Да работи с Тат-
ко във фермата за алигатори беше *най-забавното*
нещо.

„Време за хранене!“ – каза Брейдън. Той
гребна гранули и ги хвърли във водата.

Хрус. Хрус. Пляс.
Някои от

*Животът във фер-
мата за алигатори
беше страхотен. Но
едно нещо липсваше.*

алигаторите уловиха гранули във
въздуха. Други ги хванаха, когато
докоснаха водата. Брейдън и Татко
продължиха да хвърлят храната,
докато кофите им се изпразниха.

„Благодаря, че ми помогна – каза

Татко. – Да тръгваме. Мисионерките ще
дойдат скоро“.

Брейдън и семейството му бяха започнали да
общуват с мисионерките преди няколко месеца. На
Брейдън му беше приятно да прекарва време с тях!
И му харесваше да учи за Църквата. Татко беше
член на Църквата, но не беше много активен. Мама
и Брейдън никога не бяха кръщавани.

„Миналата седмица си поставихте за цел да про-
четете Мосия 18“ – каза сестра Кокс същата вечер.
– Успяхте ли?“

Мама и Татко се спогледаха и за миг не казаха
нищо. „Бяхме заети тази седмица“ – отговори Мама.

„Аз я прочетох!“ – каза Брейдън.

„Страхотно! – каза сестра Блъд, давайки му пет. –
Как се почувства след като прочете главата?“

Брейдън се усмихна широко. „Много добре. И се
молих дали да бъда кръстен. Наистина искам“.

„Това е страхотно! Знам, че
това прави Небесния Отец много
щастлив“ – добави сестра Кокс. Тя
се обърна към майката на Брей-
дън. „Как се чувствате по отноше-
ние на този въпрос?“

„Все още не съм сигурна. Мис-
ля, че ми трябва още малко вре-
ме“ – каза Мама.

Брейдън беше малко тъжен
през останалата част от урока.
Искаше му се и двамата му роди-
тели да бъдат членове на Цър-
квата. И той също имаше желание да бъде член на
Църквата!

Когато мисионерките си тръгнаха, той каза на
родителите си, че е сериозен по отношение на ка-
заното от него по-рано. „Наистина искам да бъда
кръстен. И... – Брейдън пое дълбоко дъх. – Много
искам Татко да ме кръсти“.

След малко Татко се обади. „И аз наистина искам
това“.

Мама не каза нищо. „Нека се помолим за това“.

Брейдън коленичи със семейството си и попита
Небесния Отец дали той и Мама трябва да бъдат
кръстени. Почувства топлина и обич.

През следващите няколко седмици Брейдън че-
теше Писанията и се молеше всеки ден. В началото
той винаги беше този, който питаше родителите
си дали ще се молят и четат с него. Но скоро те за-
почнаха да го питат. Докато заедно с Татко хранеха

алигаторите, те обсъждаха Пи-
санията или това, което бяха
научили на църква. Двамата с
Мама обсъждаха уроците от ми-
сионерките. С всеки изминал ден
Мама и Татко изглеждаха малко
по-щастливи.

Един ден, по време на урок с
мисионерките, Мама изрече ду-
мите, които Брейдън дълго очак-
ваше: „Искам да бъда кръстена“.

През следващите няколко сед-
мици Брейдън имаше чувството,

че се носи в облаците.

Най-накрая настъпи денят на кръщението на
Мама и Брейдън. Когато Брейдън излезе от водата,
той почувства обичта на Небесния Отец към него и
семейството му. Той силно прегърна Татко.

Татко притисна Брейдън до себе си и прошеп-
на: „Благодаря ти за добрия пример и помощта.
Обичам те“.

Тази история се случва в щата Луизиана, САЩ. Авторката живее в
щата Калифорния, САЩ.

**Вж. Следвайте Ме, елате с Мен за Учение и завети
30–36.**

